

JEDNA

Psal se rok 1981 a od zbytku života nás dělilo dvacet minut. Tedy až na jednoho z nás.

Spencerovi bylo čtrnáct. Byl nejstarší, tak jsme za ním pořád běhali. Já byl mladší o osm měsíců a Drew za mnou zaostával ještě o dva týdny. Naše trojice trávil každý den letních prázdnin společně. Asi by se dalo říct, že jsme byli nejlepší kamarádi. V tom věku už existuje určitý rozdíl mezi nejlepšími přáteli a náhodnou partičkou, co akorát nemá nic lepšího na práci.

Já se jmenuju Bobby. Nikdy mi neříkali Robert nebo Bob.

Toho dne panovalo v Oregonu neobvyklé letní dusno. Komáři jako vlkodlaci. Seděli jsme na zemi v ohbí lesa, necelý kilometr od civilizace. Na tom lese nebylo nic až tak zajímavého, prostě jsme se tam zrovna nějak nachomýtlí a s tím jsme se spokojili.

Do lesa jsme chodívali často.

„Mohli bychom skočit do trafiky a zkusit tam štípnout *Hustler*,“ nadhodil Drew. Ten zřídkakdy něco navrhoval.

Den si zívnu.

„Né.“ Spencer se vrtal klacíkem v zemi. „Tyhle věci mě vždycky leda tak naserou.“

„Co jako?“

„Porno časopisy.“

„A co tě na nich sere?“ chtěl jsem vědět já.

„Už mě bolí ruka.“

Přesně jsem věděl, co tím myslí, ale nechtěl jsem to dát najevo.

„Kéž bych měl v pokoji štos *Hustlerů* až po strop,“ řekl Drew. „Z tohohle mě ruka nikdy nerozbolí.“

„Protože seš úchyl,“ přisadil si Spencer a zkrabatil tvář. „Prostě jsem z toho nějak... Nevím, asi to neumím popsat.“

Já to svedl. Možná proto ze mě vyrostl spisovatel.

„Frustrovaný,“ doplnil jsem.

„Jo.“ Namířil na mě klacíkem. To malé gesto mě potěšilo. „Frustrovaný. Přesně tak. Už mě nebaví slintat nad buchtama, který nikdy nesbalím.“

„Radši si zvykej.“

„Vyhul mi.“ To byla Spencerova oblíbená průpovídka, kterou dával najevo okázalý nezáměr. „Já jediný už jsem to dělal.“

S Heather. Všichni jsme tu historku slyšeli. Na tomto místě bych rád doplnil, že Heather Winalda si to byla ochotna rozdat s kýmkoli, ale protože mě si k tělu pustit odmítala, držel jsem jazyk za zuby. Kdysi mi někdo tvrdil, že se v dívčí šatně svlékla před Mikem McCartym. Nevěřil jsem tomu, ale dlouhé měsíce jsem tu představu nedokázal dostat z hlavy.

Nebyl jsem vyloženě ošklivé dítě, ale moc krásy jsem nepobral. Dopadl na mě stín tuctovosti, zahaloval mě všeobjímající plášť nemotornosti a hormony mě požíraly zaživa, jako by to byly hnidy.

Skrz trhlinu v hustém listoví nad našimi hlavami se k nám dral sluneční svit. Tipoval jsem, že bude nějak kolem poledne.

„Burger King?“ navrhnul jsem. K hromadě našich kol válejících se na zemi přihopkala veverka a začala očichávat gumy. Drew po ní mrštil kamínkem, ale netrefil se. Veverka ani nehnula brvou.

„Já jsem pro.“

„Potřebuju založit.“

„Proboha, Bobby, to říkáš vždycky.“

„Všichni potřebujeme prachy,“ opáčil jsem. „Akorát já je prostě potřebuju obzvlášť naléhavě.“

„Zatáhnu to za tebe,“ poplácal se Drew po náprsní kapse.

„Dík.“ Drew si to mohl dovolit. Rodiče mu každý týden dávali deset ba-bek, měl prostě z prdele kliku.

V přední kapse kraťasů se mi rýsoval walkman. Objemná sluchátka jsem nosil jako ostatní děti kšiltovku: prostě pořád. Vytáhl jsem walkmana, otočil kazetu a zmáčkl play. David Lee Roth začal prozpěvovat něco o krás-ných holkách, Eddie do toho zpíval vokály a zkreslené riffy jeho kytary Charvel mluvily samy za sebe. Všechny ostatní zvuky kolem mě se zhrou-tily jako domino, pohroužil jsem se do hudby a jen tak mimoděk jsem sle-doval veverku prozkoumávající naše bicykly.

Po pár vteřinách se zvířátko polekalo a vystřelilo na nejbližší strom. Pře-létnul jsem očima úzkou stezku klikatící se kolem našich kol a zachytil jsem pohyb. Někdo tam šel.

Nejdřív jsem uviděl chlapce.

Byl mladší než my. O pár let. Ten člověk, co mu černé vlasy ostříhal po-dle hrnce, zjevně nerad platil za holiče. Hoch se přihloupel šklebil a klim-bal rukama. Znal jsem ho.

Jmenoval se Brian. Bydlel čtyři baráky ode mě a říkalo se o něm, že je trochu pomalejší. Nikdy mě nepřesvědčil o opaku. Bylo mu plus minus deset.

Dívku, která kráčela za Brianem, jsem neznal. Byla o hlavu vyšší. Vtom Brian uhnul stranou a já ji spatřil v celé kráse. Dlouhé rudé vlasy jí jen vlály, jak si to k nám rázně šinula. Měla na sobě tílko a kraťasy, z obojího už trochu vyrůstala. Podívala se na nás a usmála se. Rozhoupal se mi ža-ludek.

Vypnul jsem hudbu.

„No teda,“ vydechl Drew. I jemu se zjevně cosi rozhoupalo.

„Ahoj, kluci,“ pozdravil nás Brian přiškrceným hláskem.

„Čaues,“ zvolal Spencer. Vstal. „Kdo jste?“

„Ten klučina bydlí kousek ode mě,“ zamumlal jsem. „Holku neznám.“ Zastavila se na tři metry od nás. Brian mě nadšeně vítal, připomínal štěně.

„Tohle je nějaké tajné místo nebo tak?“ zeptala se.

„Nic tajného na něm není,“ odušil Spencer.

Dívka si založila ruku v bok a já sledoval, jak si ji Spencer obdivně pro-hlíží.

Kývla směrem k Brianovi. „Potkala jsem ho, potuloval se úplně sám.“

„On je vždycky sám,“ řekl jsem. „Vídám ho u nás na ulici každý den.“

Při pohledu na Briana se jí nepatrně rozšířily zorničky. „Napadlo mě, že ho zavedu domů.“

„On přece bydlí na opačné straně,“ ukázal jsem směrem, odkud přišli. „Tam, co já.“

„Já ti to říkal,“ prohodil Brian. Upřel na mě zrak. Kůže mu téměř splý-vala s vybledlým světle hnědým tričkem, které měl na sobě. „Říkala, že prý půjdeme na procházku.“

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Spencer.

„Elizabeth. Ty?“

„Spencer.“ Ukázal na nás. „Bobby a Drew. Ty tu někde bydlíš?“

Přikývla. „Jsem tu nová. Převeleli mi sem tátu. Přistěhovali jsme se z Port-landu.“

„Chodíš na střední?“

„Zrovna jsem začala.“ Těkala očima z jednoho na druhého. „Nastupuju do třetáku.“

Nás tři čekal první ročník.

Rozhlédla se kolem. „Takže semhle chodíte kouřit trávu nebo tak?“

Ta otázka se zdála tak... dospělá. Neznal jsem nikoho, kdo by kouřil trávu.

„Ne,“ řekl Spencer. „Prostě sem jen tak chodíme.“

„A co tu děláte?“

„Nic moc.“ Spencer k ní přistoupil o krok blíž. Vztyčil hlavu, jako by naslouchal šelestění větru. „Co bychom tu podle tebe měli dělat?“

„Přijímáš návrhy?“

Spencer pokrčil rameny. „Nejlepší nápad měl zatím Drew. Chtěl ukrást nějaké *Hustlery*.“

Lesy jako by utichly. Brian se na mě natvrde zakřenil.

„Co je to *Hustler*?“ zašeptal.

„To máš fuk,“ odbyl jsem ho. Střelil jsem pohledem po Drewovi, který Elizabeth nepokrytě očumoval. Spencer postoupil o další krok.

„Čím sis krátila čas v Portlandu?“ chtěl vědět.

„Vším možným.“ Popošla o krok blíž a ocitla se ve volném kruhu tvořeném námi třemi. Její oči měly modrou barvu, jaká se vidí jen u rudovlásek, byl to odstín sepraných riflí. Na tílku se jí slabě rýsovaly koláče potu a zdůrazňovaly křivku jejich nader.

Brian dobloumal k nejbližšímu stromu a zadíval se nahoru.

„Kam jsi ho chtěla vzít?“ zeptal jsem se. „Myslím doopravdy.“

„Jak jsem říkala. Vedu ho domů.“

„Narazíš na špunta bloumajícího kousek od domova, vylákáš ho na procházku a pak ho zavedeš do lesa? Trochu divné, nezdá se ti?“

Ústa se jí zkrivila do náznaku úsměvu. „Ty jsi nějaký zvědavý.“

Otočil jsem se na chlapce. „Odvedu tě domů, Briane.“ Vykročil jsem k němu. „Než se o tebe začnou vaši bát.“ Což byla hovadina. Jeho rodiče by nejspíš nezaznamenali, ani kdyby zmizel na celý den.

„Třeba se mu domů nechce,“ namítla Elizabeth.

Brian se na mě otočil a přikývl. „Ale mně se celkem chce.“ Další kývnutí. „Fakt.“

Uložil jsem walkman zpět do přední kapsy, stáhl si sluchátka kolem krku a popadl jsem Briana za měkkou, ulepenou ruku. Připadal mi mnohem mladší, víc než o ty čtyři roky.

„Tak pojd', Briane.“

Jakmile jsme se přiblížili k Elizabeth, poprvé jsem ucítil, jak voní. Její vůně se nesla lesem, na té neveliké mýtince, již obvykle okupovali výhradně kluci, působila lahodně a exoticky. Měla na sobě parfém, ale do nosu mě praštilo něco jiného než květinky. Cítil jsem vůni jejího vzrušení. Vzrušení a očekávání. Nejradši bych jí do měkké šije zabořil nos a nasával, jako bych tím mohl přenést část jejího vzrušení na sebe.

Elizabeth udělala úkrok směrem k nám, přitom se na mě usmívala. Snažila se mi postavit do cesty?

„V pohodě,“ ozval se Spencer. „Ať si jdou. Určitě si tu najdeme jinou zábavu.“

Zakřenila se. „Jo? Co třeba?“

Drewovo funění se téměř nedalo přeslechnout.

Spencer si odplivnul. „Něco lepšího než očumování *Hustleru*.“

Ještě nikdy jsem nezažil, že by Spencer mluvil s holkou takovýmhle způsobem. Nemůžu říct, že by mě to vyloženě rajcovalo, ale nudit jsem se teda rozhodně nestihl.

„Néé,“ odfrkla si. „Vy, kluci, jste moc velcí.“

Spencer se zasmál, ale ne pobaveně. Nervózně. „Moc velcí? Moc velcí na co?“

„Na to, co mám na mysli.“ Kývla na Briana. Desetiletý prostáček se zářivě usmál. „Na to chci jeho.“

Spencer od ní odlepil oči a podíval se na mě. I já čuměl jako puk.

Hodlala si to s tím klíčikem rozdat?

To bylo naprosto za hranou.

Pak se zeptala: „Briane, už jsi někdy viděl nahatou holku?“

„Maminku,“ vypálil hošík bez sebemenšího zaváhání.

„A někoho mladšího? Jako jsem já.“

„Ne.“ Stisknul mi dlaň o něco pevněji. „Ne.“

Elizabeth vykročila a přiblížila se k nám na metr. Pak si sundala tílko. Nezaváhala. Prostě si ho svlékla, jako by byla sama v pokojíčku.

„A do prdele,“ zaslechl jsem Drewa.

Spencerův výraz jsem nezachytil, protože jsem od ní nedokázal odtrhnout oči.

„Můžeš si na ně sáhnout,“ řekla. „Jestli chceš.“

Ucítil jsem, že se mi roztrásly ruce, jak jsem je k ní pomalu pozvedal, Frankenstein hadr.

„Ne ty.“ Pokynula Brianovi. „On.“

Brian na mě upřel zrak. Byl zmatený, ale nebál se.

Nemluvil jsem, ale můj pohled mu řekl vše, co potřeboval vědět. Do prdele, chlape. Chápeš, oč tu kráčí? Jsi vyvolený. Zatím to asi neoceníš, ale za pár let ti význam téhle události dojde. Budeš za krále.

Brian přikývl, ne jí, ale mně. V tu chvíli mi došlo, že není retardovaný. Možná ani pomalejší. Bylo to jen dítě, které se právě chystalo učinit velký krok: stát se mužem.

Brian postoupil kupředu a natáhl pravou ruku. Hubenými prstíky jí přešel po nadýchaných bradavkách dívčiny před maturitou. Elizabeth se na něj zadívala a usmála se.

„Dobře,“ řekla.

Chtěl ruku odtáhnout, ale ona po ní chňapla.

„Pojď sem,“ řekla a vyprostila ho z mého sevření. Sotva jsem ho pustil, zaplavila mě vlna žárlivosti. Odvedla ho na mýtinku, poblíž našich kol, které se tam válely po zemi. Když procházela kolem Spencera, ohlédla se za ním a prohlásila: „Můžeš se dívat, jestli chceš.“

Nedávalo to pražádný smysl. Ale z pohledu čtrnáctiletého kluka na tom v tu chvíli tolik nezáleželo.

Majestátní javory a duby se kolem nás jako by stahovaly a chtěly nás obklíčit. Dívka řekla Brianovi, aby si lehl na zem poblíž hromady balvanů, které jsme tu a tam využívali jako provizorní ohniště, když jsme se sem vyplížili v noci. Brian uposlechl. Stála nad ním a pak mu pomalu dosedla na rozkrok, svými kraťasy na jeho džíny. Jediný chybějící kus šatstva představovalo její tričko, a tak jsem si nebyl jistý, co bude dál. Brian se zjevně

k ničemu neměl. Vzhlížel k ní s očima dokořán a našpulenými rty. Tipoval jsem, že úplně zapomněl dýchat.

Šlehl jsem pohledem po Drewovi. Měl na ní přikované oči, jako by sledoval nejnepřínávější okamžik finále Světové ligy. Pak jsem mrknul na Spencera. Vypadal nasraně.

„Co to sakra vyvádíš?“ obořil se na ni Spencer. Rozladěně si mnul hrudník.

Ona si konečky prstů polaskala prsa a zaklonila hlavu. Zavřené oči. Tváří ke stromům čnějícím do výše. „Uspokojuju své touhy,“ vydechla.

To se mi vrylo navěky do paměti. *Uspokojuju své touhy.*

Otevřela oči a zahleděla se na Briana. „Zavři oči, broučku.“

Brian zavřel oči.

Dál se usmíval.

„Proč on?“ ptal se Spencer. „Proč ne já?“

„Už jsem ti to říkala, zlato. Seš prostě moc velký.“

„Moc velký? Byl bych něžný.“ Spencerův hlas se zatvrzoval. V tom tónu bylo úplně všechno. Frustrace.

Elizabeth na sobě stále měla kraťasy a kolébala se na Brianovi sem a tam.

Brian dál nehnutě ležel.

„No tak, zlato...“ ohlédla se po Spencerovi. „S tebou si to třeba rozdám potom.“

Spencer vztekle vycenil zuby. „A co kdyby sis to se mnou rozdala jako první?“

Kroužila boky v malých, pevných kruzích. „Už jsem to říkala, já radši malý.“

Brian měl stále zavřené oči.

Cítil jsem, jak mi vzrušení prostupuje celým tělem a mění se v rozechvění. „Proč?“ zašeptal jsem. „Proč tohle děcko?“

Elizabeth nejdřív neodpověděla. Dál se pánví tiskla k rozkroku Brianových sepraných, těsných džínů. Tam, odkud jsem stál, nebylo vidět víc než

její záda, křivku nahých boků a silná, bílá ramena. Rudé vlasy se jí po zádech rozlévaly jako voda. Seděla sotva pět metrů ode mě, ale přitom se nacházela v jiném světě.

Pak ustala v pohybu a natočila hlavu ke Spencerovi, který postával asi metr napravo ode mě. Tehdy jsem konečně spatřil její tvář.

Změnila se. Už se neusmívala. Nezbylo v ní vůbec nic. Neměla v sobě žádné teplo ani hloubku.

Elizabeth přestala být člověkem. Líp to vysvětlit nedokážu.

„Protože malí se neumí bránit,“ řekla.

Vtom vytáhla z ohniště kámen o velikosti softballového míče, slabou vteřinku ho svírala ve vzduchu nad hlavou a pak jím roztříštila Brianovu lebku.

ČÁST I